

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Grecka, utrzymując działalność źle funkcjonującego i zapchanego składowiska odpadów (położonego w Zakintho, w regionie Kalamaki, w miejscowości Griparaiika), które nie spełnia wszystkich warunków i wymogów ustanowionych w uregulowaniach środowiskowych Unii Europejskiej, naruszyła zobowiązania ciążące na niej na podstawie art. 13 i art. 36 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE ⁽¹⁾ w sprawie odpadów oraz art. 8, art. 9, art. 11 ust. 1 lit. a), art. 12 i art. 14 dyrektywy 99/31/WE ⁽²⁾ w sprawie składowania odpadów. Ponadto, odnawiając zezwolenie na funkcjonowanie składowiska bez zastosowania procedury przewidzianej w art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG ⁽³⁾ z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, Republika Grecka naruszyła także zobowiązania, które ciążą na niej na podstawie tegoż artykułu;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- Władze greckie tolerowały dalsze funkcjonowanie składowiska obecnie bardziej niż zapchanego i nie przyjęły niezbędnych środków w celu zapewnienia zwiększenia pojemności składowiska (lub innego rozwiązania problemu) w terminie do dnia 31 grudnia 2015 r. (upływ ważności odnowionych parametrów środowiskowych) ani też dotychczas nie zaczęło funkcjonować nowe składowisko w Zakintho.
- Władze greckie nie przyjęły wszelkich niezbędnych środków korygujących w celu rozwiązania istotnej liczby problemów, które wynikały z różnych protokołów kontroli (25 października 2011 r., 26 stycznia 2010 r., 26 października 2009 r., 11 maja 2009 r., 6 lutego 2009 r., 26 sierpnia 2008 r., 13 kwietnia 2007 r., 8 grudnia 2005 r., 7 stycznia 2005 r. i 14 grudnia 1999 r.) i przyznają, że takie składowisko nadal funkcjonuje mimo istniejących problemów.
- Władze greckie nie opracowały jeszcze i nie zatwierdziły planu zagospodarowania składowiska w Zakintho ani nie przedstawiły wniosku o odnowienie zezwolenia na funkcjonowanie składowiska odpadów, w którym to wniosku byłby zawarty plan oceny ewentualnego ryzyka.
- Z powyższego wynika, że władze greckie nie zastosowały się do zobowiązań wynikających z art. 13 i art. 36 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów oraz z art. 8, art. 9, art. 11 ust. 1 lit. a), art. 12 i art. 14 dyrektywy 99/31/WE w sprawie składowania odpadów.
- Ponadto władze greckie, w drodze dekretu międzyministerialnego z dnia 8 czerwca 2011 r., przedłużyły czas obowiązywania parametrów środowiskowych (które stanowią podstawę zezwolenia na funkcjonowanie) składowiska do dnia 31 grudnia 2015 r. bez przeprowadzenia odpowiedniej oceny skutków, jak jest to wymagane w art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. L 312, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 182, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 206, s. 7.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 10 października 2012 r. w sprawie T-333/11 Nicolas Wessang przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 27 grudnia 2012 r. przez Greinwald GmbH

(Sprawa C-608/12 P)

(2013/C 63/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Greinwald GmbH (przedstawiciel: adwokat C. Onken)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Nicolas Wessang

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 10 października 2012 r. w sprawie T-333/11 w zakresie, w jakim uwzględniła on żądania skargi;
- zmianę wyroku Sądu z dnia 10 października 2012 r. w sprawie T-333/11 w ten sposób, że skarga zostaje oddalona w pełnym zakresie;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżony wyrok narusza koncepcję prawną, na której oparty jest art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia [Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r.] w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (rozporządzenia nr 207/2009) ⁽¹⁾, ponieważ zakłada zwiększenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd ze względu na pojęciową zbieżność słów „foods” i „snacks”. Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 nie są rejestrowane znaki towarowe pozbawione charakteru odróżniającego oraz znaki towarowe mające charakter opisowy. Zbieżność elementów oznaczeń, które nie mają charakteru odróżniającego, ani opisowego nie może więc powodować powstania, ani zwiększenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Z tego wynika, że prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd zakłada naruszenie funkcji znaku towarowego polegającej na wskazywaniu pochodzenia towarów. Funkcję wskazywania pochodzenia spełniają jednakże jedynie oznaczenia i ich elementy mające charakter odróżniający. Jeżeli element oznaczenia nie posiada funkcji wskazywania pochodzenia, to nie może zostać naruszony przez użycie podobnego elementu oznaczenia w młodszym znaku towarowym.

Zasada, w myśl której jedynie elementy oznaczeń pozbawione charakteru odróżniającego nie wpływają na prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, znajduje w końcu wyraz również w orzecznictwie Sądu, zgodnie z którym, krąg odbiorców nie uzna elementu opisowego stanowiącego część złożonego znaku towarowego za element odróżniający i dominujący w całościowym wrażeniu wywieranym przez ten znak.

(¹) Dz.U. 2009 L 78, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 25 października 2012 r. w sprawie T-161/06 Arbos, Gesellschaft für Musik und Theater przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 24 grudnia 2012 r. przez Arbos, Gesellschaft für Musik und Theater

(Sprawa C-615/12 P)

(2013/C 63/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Arbos, Gesellschaft für Musik und Theater (przedstawiciel: H. Karl, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 25 października 2012 r. w sprawie T-161/06 w całości i wydanie rozstrzygnięcia w sprawie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- posiłkowo odesłanie sprawy do Sądu.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie uzasadnia je naruszeniem przepisów postępowania, których niezgodne z prawem zastosowanie spowodowało odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej, co przyniosło szkodę interesom wnoszącego odwołanie, a także naruszeniem prawa Unii przez Sąd.

W swoim rozstrzygnięciu Sąd odrzucił skargę jako niedopuszczalną, gdyż nie była ona jego zdaniem wystarczająco uzasadniona w odniesieniu do podstawy prawnej i tym samym nie spełnienia wymogów art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania. Nie odzwierciedlają tego akta sprawy. Wymogi art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania zostały zastosowane arbitralnie i sprzecznie z celem uregulowania.

Sąd ponadto nie uwzględnił w ogóle dalszych wywodów zawartych w replice wnoszącego odwołanie, a także argumentów

ujętych w jego uwagach dotyczących zarzutu niedopuszczalności w odniesieniu do kwestii zasadności na podstawie art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania bądź uwzględnił je tylko dla celu uargumentowania ich wadliwości i tym samym niezgodnie z regulaminem postępowania i przy pominięciu wszystkich argumentów odrzucił dopuszczalność skargi.

Sąd poprzez swoje orzeczenie o odrzuceniu skargi jako niedopuszczalnej podjął rozstrzygnięcie, które mogłoby już zostać podjęte i zaskarżone w tej postaci już w roku 2007 r., i tym samym naruszył wszelkie wymogi przewidywalności, przejrzystości i skuteczności postępowania. Nie przeprowadzono zatem rzetelnego i zrównoważonego postępowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 2 stycznia 2013 r. — Cartier Parfums — Lunettes SAS, Axa Corporate Solutions Assurance SA przeciwko Ziegler France SA, Montgomery Transports SARL, Inko Trade SRO, Jaroslave Mateja, Groupama Transport

(Sprawa C-1/13)

(2013/C 63/22)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Cartier Parfums — Lunettes SAS, Axa Corporate Solutions Assurance SA

Strona pozwana: Ziegler France SA, Montgomery Transports SARL, Inko Trade SRO, Jaroslave Mateja, Groupama Transport

Pytania prejudycjalne

Czy art. 27 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (¹) należy interpretować w ten sposób, że jurysdykcja sądu, przed który najpierw wytoczono powództwo zostaje stwierdzona, bądź jeżeli żadna ze stron nie podniosła braku jego jurysdykcji, bądź sąd ten ustalił swą jurysdykcję na mocy decyzji niewzruszalnej z jakiegokolwiek powodu, w szczególności wyczerpania środków prawnych?

(¹) Dz.U. 2001, L 12, s. 1.